

Edgar & Anton

Erwin Dreesen

Met speciale dank aan

Ferre Weustenraad, Patty Naets, Roosje Chini, Pollie Gregoor en Huguette
voor hun suggesties, correcties, try-outs, enthousiasme, aanmoediging en aanwezigheid

Uitgever auteur: Erwin Dreesen

© 2019 tekst - Erwin Dreesen, tekeningen - Ruth Dreesen en Helena Dreesen

Illustraties:

Ruth Dreesen en Helena Dreesen onder begeleiding van Christine Morren, kunstenares

Vormgeving, lay-out & omslagontwerp: Roosje Chini

Verspreiding: online of via de boekhandel

ISBN: 978 94 021 9217 9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Edgar & Anton

Een voorleesvertelling
voor kinderen van 4 tot 8 jaar

Voor Ruth en Helena, met hun onophoudelijke glimlach

Op een gegeven moment heb ik besloten om een verhaal te schrijven.
Ik had geen kleine kinderen meer om hun verhalen te vertellen.
(Umberto Eco)

1

Edgar

Edgar is een jonge breedsmoelkikker.

Hij woont samen met nog 27 andere kikkerfamilies in een lekkere vuilgroene ondiepe plas in de vallei van **De Levende Beemden**.

De mensen noemen de vallei zo omdat het een paradijselijk gebied is waar heel veel dieren in het wild leven.

Het wemelt er van de bevers, vlinders, vuurlibellen, karekieten en vossen en er groeien zeldzame planten zoals marjolein, koekoeksbloem en zomerklokjes.

Soms hangt er overdag hoog aan de hemel een enge buizerd in de lucht. Maar

Edgar is daar niet bang voor. Hij hoeft niet eens omhoog te kijken om de buizerd op te merken. Als hij de donkere schaduw van zijn silhouet over de grond ziet scheren weet hij genoeg.

Dan maakt hij zich snel uit de voeten. Tot nu toe is hem dat steeds tijdig gelukt.

Soms komen er boven zijn poel ook ooievaars voorbij op zoek naar lekkere hapjes voor hun jongen.

Ooievaars zijn gevaarlijker vijanden dan buizerds want ze komen laag, snel en geruisloos achter je aan. Altijd langs achter.

Je hoort ze nauwelijks omdat ze zich als een zweefvliegtuig laten meedrijven op de warme lucht. Daar moet **Edgar** goed voor uitkijken.

Gelukkig heeft hij boven op zijn kop grote bolle ogen staan die hij naar voor en naar achter kan bewegen en waarmee hij in alle richtingen kan zien.

Edgar kan met zijn linkeroog naar boven kijken en tegelijkertijd met zijn rechter naar achter of naar beneden. Daarom is het heel moeilijk om kort bij een breedsmoelkikker te komen zonder dat hij je ziet.

Bovendien is **Edgar** altijd voorzichtig. Hij blijft meestal in de buurt van zijn poel of van de kronkelige rivier.

Als hij gaat wandelen hopt hij door moeras, hoge grassen of diepe grachten om er vlug te kunnen induiken en zich te verbergen als er gevaar dreigt.

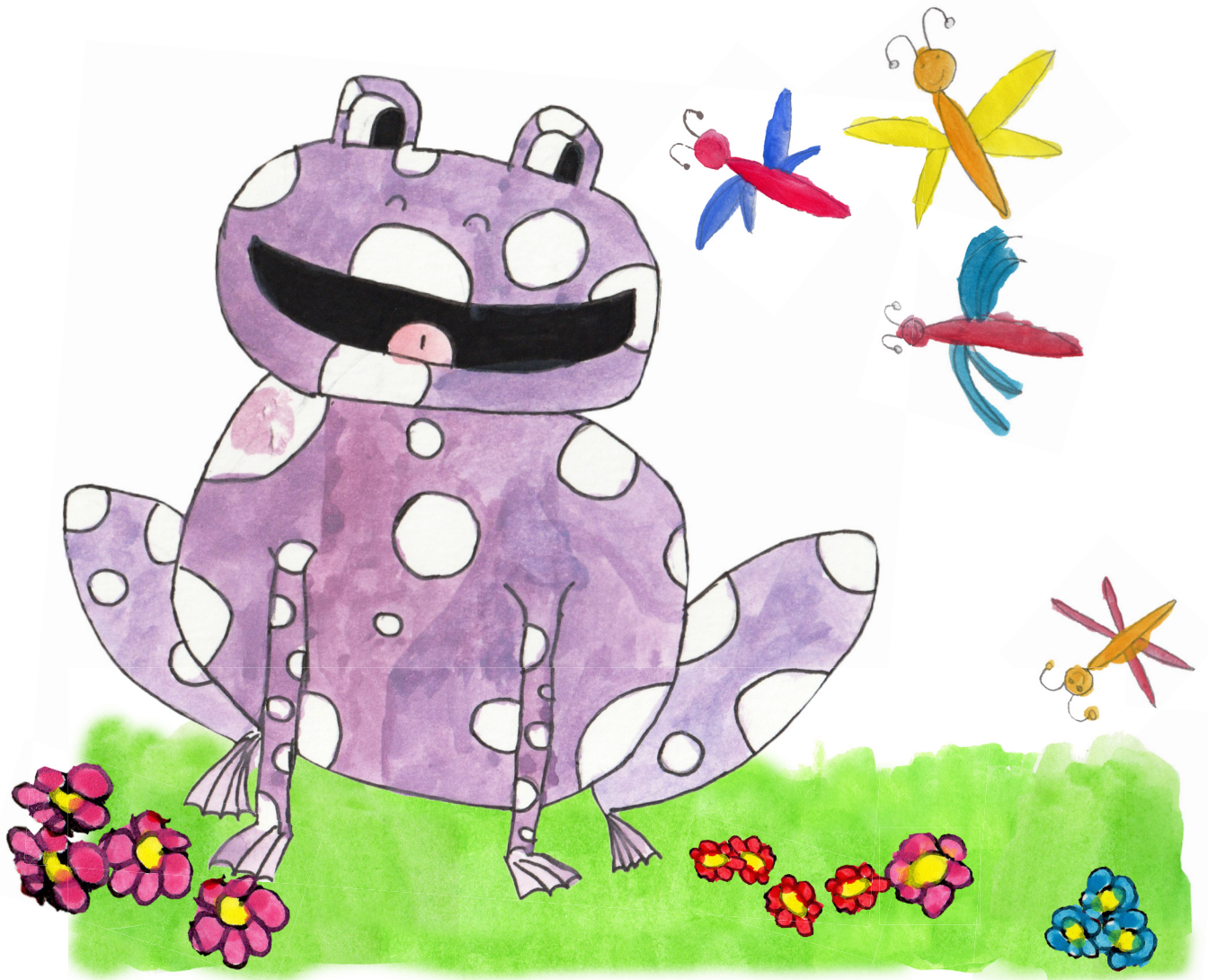
Hij woont graag in **De Levende Beemden**. Hij geniet er van het koele water, de gezonde lucht, en van de vele spinnen, muggen en slakken, allemaal lekkere hapjes die hij zonder veel inspanning kan vangen. Soms gaat hij ook gewoon zo lang mogelijk in de zon liggen, en dan rekt hij zijn achterpoten zo ver uit tot zijn ogen ervan dichtvallen.

Edgar is speciaal.

Hij is totaal verschillend van de andere breedsmoelkikkers.

Zijn kikkervel is niet groen of bruin zoals dat van zijn soortgenoten, maar paars-wit gevlekt.

Dat komt omdat hij een pot paarse verf over zich heeft gekregen toen hij nog in de kikkerdril zat.

Later, als dikkopje, heeft hij die verflaag nog proberen van zich af te schudden en op die plaatsen waar hem dat lukte is zijn huid zo bleek geworden als maanlicht in november.

Hij heeft ook een staartje.

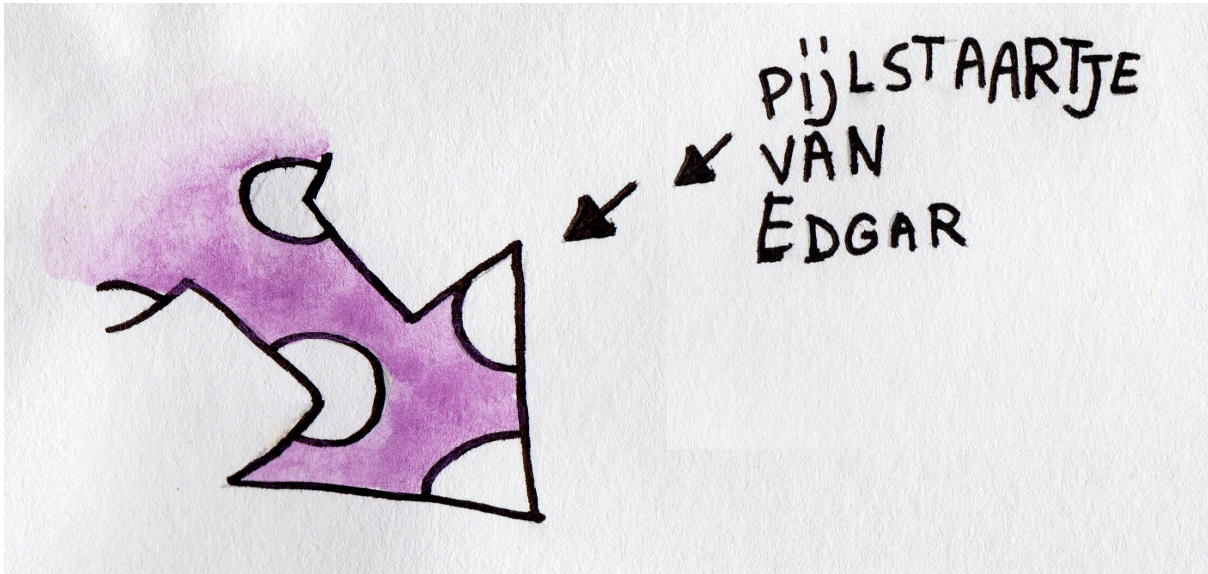
Niet zo'n prachtige staart als een paradijsvogel maar eerder een pijlvormig aanhangsel, niet eens lang genoeg om mee te kunnen kwispelen.

Maar dat staartje zal hem later nog dikwijls van pas komen.

Het meest bijzondere aan **Edgar** echter is dat hij naast de kikkertaal ook mensen- en dierengeluiden kan nadoen. Hij kan niet alleen fluiten als een merel maar hij kan echt praten en zelfs tellen tot twintig.

Niemand weet hoe dat komt, zelfs **Edgar** niet, maar als iemand hem vraagt waar hij dat geleerd heeft antwoordt hij op een raadselachtige toon dat dat een groot geheim is dat hij eenzaam in zijn hart draagt.

Als hij 's avonds alleen op zijn bladerbed ligt oefent hij stilletjes de nieuwe woorden die hij overdag heeft gehoord of leest hij een stukje uit een krant die vervuilende mensen nonchalant langs het veldwegje hebben weggesmeten.

In het begin lachten de andere kikkers hem uit en wilden ze niet met **Edgar** spelen omdat hij er raar uitzag en vreemd deed. Dan had **Edgar** verdriet en soms maakte hij zich daarover ook een beetje boos. Domme kikkers, dacht **Edgar** soms, jullie zijn gemene pesters, en misschien ook wel een beetje bang van mij... **Edgar** maakte dan met zijn voorpoot een vuist. Maar het duurde niet lang of daar kwam verandering in. Op een van de eerste zachte lentedagen van het jaar was **Edgar** te weten gekomen dat de mensen van **Sjoemelakke**, een dorpje in de buurt van **De Levende Beemden**, niet meer konden slapen van al het gekwaak dat uit de groene kikkerplas opsteeg. In die tijd van het jaar zorgden de kikkermannetjes immers dag en nacht voor een oorverdovend rumoer en lawaai. De mensen waren daar heel boos over

en wilden alle kikkers vangen of weggagen. **Edgar** vertelde dat aan zijn opa en die riep toen een grote kikkervergadering bijeen waarop beslist werd dat voortaan alleen nog overdag mocht gekwaakt worden en dan nog enkel in de voormiddag tussen 10 en 12 uur.

De mensen van **Sjoemelakke** waren zeer verwonderd toen het gekwaak stopte en het plots stil werd.

‘Wat vreemd,’ zeiden ze peinzend. In het dorp werd er veel gepraat over het zwijgen van de kikkers en er deden allerhande geruchten de ronde.

Sommigen dachten dat **Siska**, het takkenbosvrouwtje met de heksenbochel, iedere avond een slaapmiddeltje van valeriaankruiden in de kikkerpoel strooide.

Anderen spraken van een mirakel want vlak naast het kikkerdorp lag de kapel van de heilige Franciscus, de vriend en beschermer van de dieren.

De mensen in het dorp hadden wel duizend verklaringen maar eigenlijk wist niemand echt hoe de vork aan de steel zat.

Edgar hoorde die gesprekken en verstond ze, vertelde alles verder aan zijn kikkerfamilie en zo kwam het dat de kikkers, in plaats van te kwaken, begonnen te lachen.

Het was de bolle warme klank van luchtbellens die onder water openspatten en die de inwoners van **Sjoemelakke** nooit eerder gehoord hadden, waar ze stomverbaasd van opkeken. Niemand dacht er nog aan om de kikkers te vangen en **Edgar** werd nu door zijn soortgenoten op de poten gedragen. Iedereen wilde nu zijn vriendje zijn. En tot ver over de grenzen van **De Levende Beemden** werd **Edgar** een BB, een bekende breedsmoelkikker. Als een echte spion sprong **Edgar** nu iedere avond van struik tot struik om de mensengesprekken af te luisteren.